

★ *Leif Panduro*

Født 1923. Skolegang i Birkerød. Isenkræmmer- og apotekerelev. Tandlæge 1947, siden skoletandlæge i Esbjerg. Debuterede i 1956 som hørespilforfatter, som romanfor-

fatter i 1957 („Av min guld tand“). I 1958 kom hans anden bog, „Rend mig i traditionerne“, en af halvtredsernes betydeligste danske romaner, Salinger-påvirket, fræk, pågående og ægte. Derefter „De uanstændige“ (1960) og „Øgledage“ (1961). Skrev i 1961 manuskriptet til „Harry og kammertjeneren“, første film i fornyelsen. Panduro udtrykker individualistens oprør, angriber konventionerne og gennemfører sine angreb logisk og uimodsigeligt. Det er hans temperament og hans udfordrende mangel på højtidelighed, der kan rive os løs af forældede danske filmnormer. Desværre afsvækker Panduros tv-kritik (i Politiken fra jan. 1962) løfterne; for megen jargon, for mange nemme generaliseringer.

„... jeg ved for lidt om tænder.“
„Ekstrabladet d. 14. 8. 1957.

„... jeg tror ikke, jeg kan skrive en satire – rent teoretisk kan jeg vist nemlig mægtig godt lide mennesker.“
„Berlingske Tidende“ d. 20. 10. 1957.

„Det mest umoralske? Det er at gå i flok.“

„Moral er noget, vi har, når vi ikke tør være etiske.“

„Det er det samme igen, man tåler kun at høre om det vedtagne, ikke om det, alle ved.“

„... det vigtigste – det mest etiske – var, hvis vi turde være os selv, men vi tør ikke.“

„Eftermiddagsavisernes småligger fritager da også så behageligt os selv fra at være liderlige.“

„Aktuelt“s „Weekend“ d. 26. 5. 1961.

„Sandheden er den, at den, der ophører med at undre sig over tingenes tilstand, han er virkelig fortabt.“

„Billedbladet“ d. 26. 5. 1961.

„Rend mig i traditionerne.“

(1958)

„Harry og kammertjeneren“

